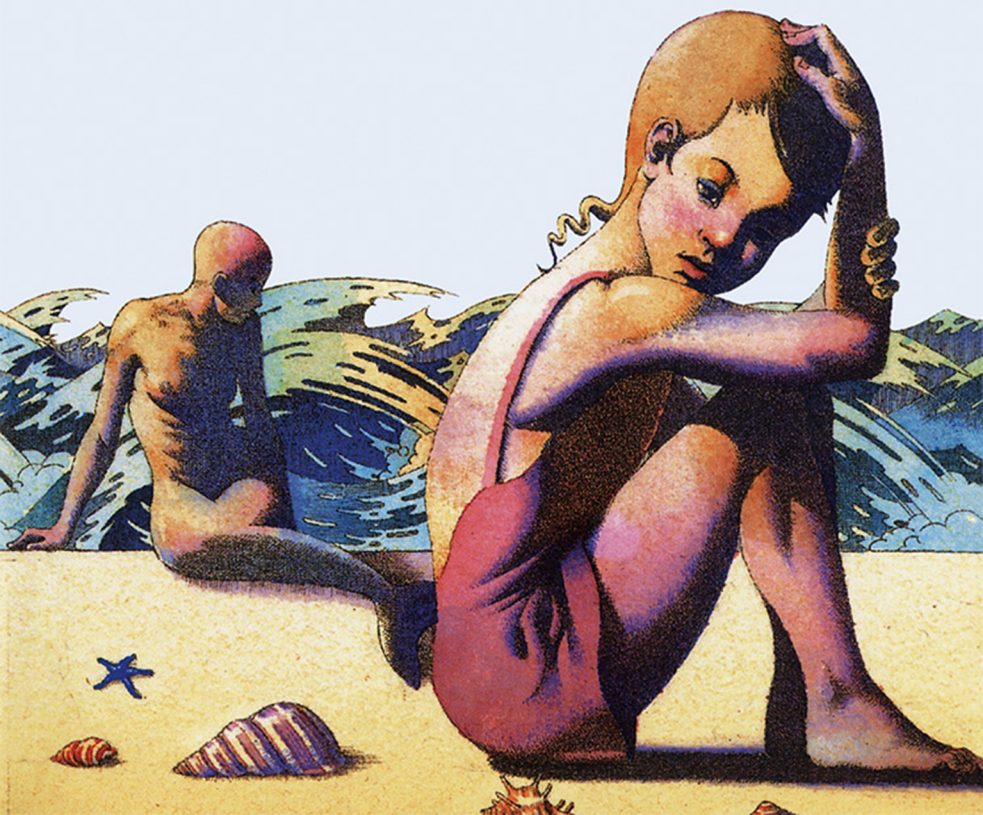

EL MICALET GALÀCTIC

Anàdia, la ciutat submergida

Josep Franco

Dibuixos d'Enric Solbes

Tempesta

El cel de la vesprada s'havia vestit de dol. Des del migdia, uns núvols negres i espessos, que avançaven lentament des de la mar cap a l'interior del país, com un exèrcit de fantasmes tòxics, havien anat congregant-se sobre Anàdia com els voltors sobre la carronya. En aquella hora crepuscular, mentre les partícules de *smog* començaven a cobrir amb un subtil vel gris la gran metròpoli, els anadians miraven el cel amb desconfiança perquè els meteoròlegs de totes les cadenes de televisió havien anunciat que aquell cap de setmana faria molt bon temps i, com sempre que totes les cadenes de televisió es posaven d'acord en alguna

cosa, la realitat era exactament la contrària. De manera que els vianants apressaven el pas, ansiosos per arribar a la seguretat dels seus refugis domèstics.

En les amples avingudes del centre de la ciutat, els vehicles que tornaven de les factories de l'extrarradi o els que fugien cap a les urbanitzacions exteriors, formaven una corrua atapeïda i avançaven desganadament en totes les direccions, com formigues monstruoses i desorientades. Els conductors, cada vegada més nerviosos dins d'aquelles gàbies de plàstic i acer, feien sonar els clàxons perquè les emissores de ràdio, ara sense por a equivocar-se, anunciaven la descàrrega immediata d'una quantitat considerable de pluja. Però aquells sorolls esgarrifosos, lluny de millorar la situació, només aconseguien ofegar els xiulets dels guàrdies cibernètics, que, amb tots els seus circuits a punt de col·lapsar-se, s'esforçaven, inútilment, a mantenir l'ordre. Tots sabien ben bé que, com sempre que queien quatre gotes, el centre de la ciutat acabaria convertint-se en un infern.

Com cada divendres, aproximadament a aquelles hores, Ida tornava del liceu amb l'alegria i la satisfacció d'haver acabat una llarga setmana de treball i d'estudi i amb els seus ulls de mel oberts com dues taronges; àvida d'assaborir l'amalgama de sensacions agredolces que constituïen la

sal de la vida en aquella gran ciutat a cavall entre la mar i els primers contraforts de les muntanyes. Una ciutat que molta gent considerava inhumana però que Ida estimava sense reserves, sobretot perquè era la seua, però també perquè sabia que aquella bigarrada aglomeració de vehicles, edificis, robots, sorolls, anuncis i persones era, precisament, la humanitat.

Li agradava el soroll, perquè li permetia gaudir millor del silenci vellutat que regnava a la hiperbiblioteca del centre cultural, on passava moltes hores llegint, sobretot llibres relacionats amb les mitologies clàssiques, i on havia vist tantes pel·lícules, antigues i modernes, relacionades amb aquell tema que l'apassionava perquè, a pesar dels segles que havien transcorregut des d'aleshores, les aventures dels déus, dels herois, de les nimfes o dels fràgils mortals, conservaven encara tots els atractius que les havien convertides en mites i en històries que passaven de boca en boca i de generació en generació. I les reaccions, sovint inesperades, dels personatges que protagonitzaven aquelles aventures s'assemblaven tant a les reaccions d'algunes persones que ella coneixia, que Ida tenia la impressió que, des d'aquelles remotes èpoques, la humanitat semblava haver canviat molt en la forma, però molt poc en el fons.

Li agradaven també els llums multicolors que

alegraven les façanes de les botigues i dels locals de diversió, però la fascinava més encara la resplendor triomfant del sol després d'uns dies de pluja, quan l'aigua s'havia emportat la brutícia de l'aire i l'atmosfera es mantenia neta i transparent durant uns dies.

Li agradava sentir la remor de les veus en les voreres automàtiques dels establiments comercials, els ecos que es perdien en la immensitat dels parcs artificials o que es condensaven entre les parets dels locals públics; admirava les presses dels viants atrafegats, encara que no es deixava véncer fàcilment per les precipitacions i, fins i tot, la fascinava el caos circulatori dels caps de setmana, perquè li agradava la vida, i considerava que totes aquelles coses eren les manifestacions més evidents d'una frenètica activitat humana. De manera que, a pesar de tots els inconvenients, Ida era molt feliç en aquella ciutat, monstruosa però apacible com un gran dinosaure vegetarià.

Just en el mateix moment en què Ida posava la targeta codificada al pany de sa casa, els cilindres esgrogueïts i polsosos que dibuixaven els fanals acabats d'encendre s'estremiren; tots els llums de la ciutat parpellejaren com els ulls infinits d'un animal mitològic i, en la llunyania, va ressonar un esclat tan impressionant i tan prolongat, que l'eco del tro va ofegar, fins i tot per uns segons, les mu-

siquetes estridents dels anuncis tridimensionals que sobrevolaven els carrers de la ciutat durant les vint-i-quatre hores del dia.

Uns segons després va començar a ploure amb tanta intensitat com si la mar haguera decidit canviar de domicili.

Interferències

A pesar que s'havia salvat d'un pèl d'agafar una bona sopa, Ida va lamentar la seua mala sort mentre mirava per la finestra l'espessa cortina d'aigua que s'emportava per les clavegueres d'Anàdia els últims vestigis d'un estiu que ella recordaria amb tendresa i enyorança, per molts motius, però que, per al seu país i per al futur, havia estat catastròfic.

Aquell estiu, Ida havia acabat els estudis primaris amb unes notes bastant raonables i els seus pares, a pesar que li exigien encara més, perquè sabien que si era capaç d'esforçar-se una miqueta milloraria el seu rendiment, la premiaren amb un

viatge fantàstic, amb avió i amb vaixell, a les illes de l'Atlàntida. Durant aquell mes, que se li va fer molt curt, Ida va conèixer molta gent interessant, va fer bons amics i bones amigues i va gaudir intensament de l'amistat, de la tranquil·litat que respirava el paisatge i, sobretot, del sol i de la platja.

Però mentre ella es divertia, les muntanyes del nord havien estat devastades per milers d'incendis, fortuïts o intencionats, l'efecte era el mateix, que costaren la vida a moltes persones, sobretot voluntaris que col·laboraven en les operacions d'extinció, i convertiren en cendres les esperances de regenerar uns boscos que, antigament, havien estat l'orgull dels seus pobladors i havien sorprès els visitants per la frondositat amb què cobrien i refrescaven tant els cims més alts com les valls més profundes.

Les serralades de l'est, menys espectaculars però igualment estimades, havien sofert pèrdues forestals considerables, a pesar dels esforços de la gent que hi vivia i que no volia veure com els seus paisatges es convertien en una rèplica dels paisatges de l'infern, i les seues vides, en una cruel imitació de la mort.

Fins i tot els tossals pelats i terrosos del sud, que ja no recordaven l'ombra fresca dels arbres, havien vist com el foc devorava els arriscats ma-

tolls que havien aconseguit arrelar en aquelles terres hostils, amb vocació de desert.

Però, a pesar que reconeixia sense reserves que la seua mala sort d'aquell cap de setmana no tenia ni punt de comparació amb la mala sort secular de la seua terra, Ida no podia mostrar-se satisfeta, perquè la pluja li feia oblidar els bons records de l'estiu. Precisament aquell cap de setmana, els seus pares havien anat de viatge per no sabia dir quin motiu; un d'aquells assumptes avorrits que, sovint, obliguen les persones a fer viatges que no voldrien fer per res del món.

De manera que ella pensava aprofitar l'ocasió per gaudir a fons de la seua intimitat. Volia nadar una miqueta en la piscina coberta del seu barri, passejar amb les seues amigues i criticar els amics mentre miraven els vestits de moda en les escaparates de les millors botigues, dormir bona cosa, potser escoltar música i, sobretot, veure la televisió fins que se li tornaren els ulls quadrats. Però si continuava aquell oratge de mil dimonis, només podria quedar-se a casa, no veuria les seues amigues i, per acabar-ho d'arreglar, fins i tot es podria donar el cas que tallaren el corrent elèctric, com passava sovint quan hi havia una tempesta, i la deixaren sense la part més important de la seua programació.

Però de la mateixa forma que els habitants de

les muntanyes del nord, els de les serralades de l'oest i els del desert del sud s'havien posat a repoblar els seus boscos l'endemà mateix d'extingir l'últim incendi, Ida es va proposar d'afrontar les circumstàncies amb dignitat i diligència, perquè era partidària de no perdre mai les esperances.

Mentre triava un menú per sopar en el plafó de la setmana i programava amb l'ordinador la cuina intel·ligent que convertia coses congelades en menjars abellidors i nutritius, Ida va repassar, un per un, amb el comandament a distància, els vint-i-quatre canals de televisió que arribaven a sa casa a través del cable i de l'antena parabòlica, amb la idea de sintonitzar un programa musical que l'animara mentre, al carrer, seguia diluviant.

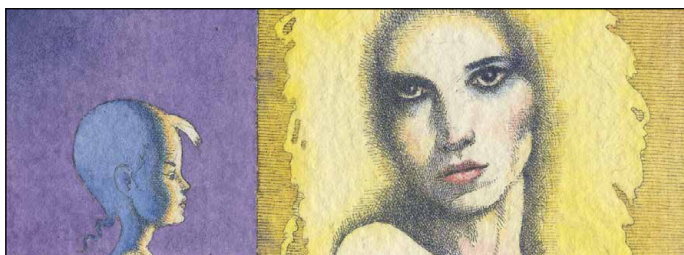
Però només s'hi sintonitzava bé una emissora musical americana, la MTV. Era una cadena amb molts anys d'història que, de tant en tant, miraven els seus pares per recordar els bons temps, però només emetia vídeos de l'època juràssica, alguns en blanc i negre, amb gent que tocava la guitarra, xiques que ballaven amb els cossos pintats, uns xicots que recitaven a una velocitat vertiginosa curiosos textos en anglés i coses per l'estil.

Per acabar-ho d'arreglar, era època d'eleccions i, per tant, a aquella hora considerada de màxima audiència pels experts en captació de televidents, encara que tots els habitants d'Anàdia

semblaven estar al carrer feia només cinc minuts, la major part de les emissores, llevat de les que es dedicaven exclusivament als esports, estaven passant vídeos promocionals dels seus candidats. En realitat, aquelles intervencions de senyors circumspectes i senyores restaurades, que mentien amb una serenitat digna de millor causa i semblaven tenir solucions per a tots els problemes, eren com programes d'humor que, al principi, feien una certa gràcia. Però al cap de deu minuts, aquelles imatges idíl·liques, aquelles musiquetes dolces i apegaloses i aquells discursos buits i monòtons, acabaven per avorrir, fins i tot, les ovelles.

I com que, a més, la tempesta provocava unes interferències molt molestes en les emissions que aconseguia captar l'aparell, Ida, francament contrariada, es va decidir a desconnectar el televisor, amb la idea de posar l'últim làser-disc de R.E.M., un grup d'ancians que encara feien una musiqueta agradable, a pesar dels anys que feia que es dedicaven al negoci de l'espectacle. Però, en aquell mateix instant, l'emissió es va interrompre i, segons després, la pantalla gegant es va il·luminar amb la presència d'un inquietant rostre femení.

La imatge no era nítida, però es tractava, sens dubte, d'una dona singularment bella, amb una cabellera llarga, daurada i sedosa que queia sobre els seus múscles d'ivori, i amb un cutis tan delicat

com la més fina de les porcellanes. Només la seua mirada semblava humana, encara que resultava pertorbadora, com passa sovint amb les mirades de les persones intel·ligents.

En això, mentre Ida continuava amb la boca oberta, incapaç de reaccionar, aquella imatge irreal es va posar a parlar i les seues paraules, pronunciades amb una veu serena i cristal·lina, a pesar que per a Ida resultaren absolutament enigmàtiques, sembraren el pànic entre la població.

—Encara que la raça humana ja no mereix la meua consideració ni el meu respecte —va declarar la bella senyora amb un to solemne—, sé que hi ha alguns justos entre vosaltres, que mereixen sobreviure. Per això aconselle als habitants de les valls i de les ciutats pròximes a la costa que, aquesta mateixa nit, sense voler rescatar cap de les seues possessions terrenals i sense preguntar res, se'n vagen a l'interior, lluny de la mar; als cims més enlairats de les muntanyes i a les serres més altes,

on antigament havien viscut els arbres i ara hi regna la més dessoladora solitud... Procureu salvar les vostres vides i recordeu que només allò que heu destruït podrà salvar-vos.

En pronunciar la bella senyora aquelles últimes paraules, la transmissió es va tallar de sobte, tan inesperadament com havia començat. Durant uns segons, la pantalla es va fer negra, després es va sentir un xiulet agut i aparegué una carta d'ajust i, de seguida, un locutor somrient i nerviós va demanar disculpes als espectadors amb una veu tremolosa i insegura, va recomanar calma i serenitat, assegurà que ningú no corria perill i continuà parlant sense dir res fins que, finalment, després d'uns segons d'espera angoixant, algú li va passar un paperet amb les paraules que havia de llegir. Aleshores, el pobre home conjecturà que es tractava només d'una broma dels pirates audiovisuals, anarquistes perillosos, entossudits a boicotejar les eleccions i disposats a coartar la llibertat d'expressió de les grans cadenes de comunicació, que només acomplien un deure cívic en oferir al públic la informació que necessitava.

Però Ida va pensar que, si es tractava realment d'una broma dels pirates audiovisuals, devien formar un grup molt ben preparat i devien estar perfectament al corrent de les últimes innovacions tecnològiques, ja que, en començar a canviar de

canal, encuriósida per aquell estrany fenomen, va descobrir que totes les emissions havien estat interrompudes, perquè en tots els canals, inclosos els esportius que no deixaven d'emetre esports ni que es declarara la quarta guerra mundial, hi havia locutors nerviosos que tractaven de calmar l'audiència.